

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/193/2016
Identifikačné číslo spisu: 7113219366
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:7113219366.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mgr. U. G., V., zastúpený JUDr. X., advokátom, so sídlom Q., proti žalovanej Y., o žalobe na obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 38 Cpr 2/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 3. decembra 2015 sp.zn. 5 CoPr 4/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1/ Okresný súd Košice I uznesením z 13. februára 2015 č.k. 38 Cpr 2/2013-46 žalobu na obnovu konania zamietol. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa v žalobe domáha povolenia obnovy konania z dôvodu zrušenia dekrétu S. č. XXX/05B zo 17. júna 2005 neskorším dekrétom S. prot. č. XXXX/2011 z 24. novembra 2011, ktorý mal byť právnym podkladom pre rozhodnutie o jeho nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru pod sp.zn. 12 C 153/2011-156 z 2. októbra 2009. Na pojednávaní dňa 13. februára 2015 žalobca potvrdil, že za skutočnosť zakladajúcu právo na podanie žaloby na obnovu konania je doručenie rozsudku sp.zn. 9 Co 219/2012-63 z 15. mája 2013, pretože rozhodnutie o skončení pracovného pomeru mu bolo dané ako zamestnancovi O., a nie ako štatutárovi. Preto pre následné rozhodnutie na základe dekrétu č. XXXX/2011, ktorým zrušil dekrét č. XXX/05B je rozhodnutie súdu vo veci č. 12 C 153/2011-156 neplatné. Odôvodnenie žalobcu, že túto žalobu podáva v lehote 3 mesiacov, keď dôvod na obnovu mohol použiť, a to až po doručení rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 9 Co 219/2012-63 z 1. júla 2013 súd neakceptoval, nakoľko tento rozsudok (o zaplatenie náhrady mzdy) a jeho doručenie žalobcovi nijako nesúvisí so skutočnosťou, ktorú žalobca považuje za dôvod obnovy konania. Teda so zrušením dekrétu S. pod č. XXX/05B zo 17. júna 2005 o jeho preložení z úradu E. neskorším dekrétom S. prot. č. XXXX/2011 z 24. novembra 2011. V danom prípade mal súd za to, že neboli splnené procesné ani hmotno-právne podmienky na povolenie obnovy konania.

2/ Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu uznesením z 3. decembra 2015 sp.zn. 5 CoPr 4/2015

uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobcovi a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci, správne vec právne posúdil, odôvodnenie uznesenia má podklad v zistenom skutkovom stave. Odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu v stotožnil.

3/ Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Namietal, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

4/ Žalovaná považovala dovolanie za neopodstatnené a nedôvodné.

5/ Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že dovolanie podal (na súde prvej inštancie 15. februára 2016), t.j. včas žalobca (§ 470 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 240 ods. 1 O.s.p.) posudzoval jeho prípustnosť podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) účinného do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 2 C.s.p.). Bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6/ V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, t.j. uzneseniu, voči ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

7/ Prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť ani z § 237 ods. 1 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

8/ Žalobca vyvodzoval procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., z toho, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

9/ Pokiaľ žalobca tvrdí, že napadnutým uznesením, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku nedostatočného odôvodnenia je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 1/2016. Obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súd pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyľ“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp.zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

10/ Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie a dovolací súd založili svoje rozhodnutie.

11/ Niektoré formulácie obsiahnuté v dovolaní nasvedčujú aj námietke nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (účinného do 30. júna 2016)]. V dovolaní, ktoré nebolo procesne

prípustné, by však nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté uznesenie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Nesprávne právne posúdenie veci bolo síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ho bolo možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (pozri § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinný do 30. júna 2016), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (pozri R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. To isté sa týkalo aj tzv. inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. účinný do 30. júna 2016).

12/ Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. a ani podľa § 237 ods. 1 O.s.p. prípustné. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti uzneseniu krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ako dovolanie smerujúce proti uzneseniu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

13/ Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.